

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL. M. a JUDr. Pavla Vacka v právní věci žalobce: **J.M.**, nar. ■■■, bytem ■■■, zastoupený JUDr. Jaroslavem Beldou, advokátem se sídlem Lipová 7, 466 04 Jablonec nad Nisou, proti žalovanému: **ředitel Hasičského záchranného sboru Libereckého kraje**, se sídlem Barvířská 29/10, 460 01 Liberec, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 1. 2014, čj. HDLI-21-7/KŘ-R-2014,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí ředitele Hasičského záchranného sboru Libereckého kraje ze dne 31. 1. 2014, čj. HSLI-21-7/KŘ-R-2014, se pro vady řízení z r u š u j e a věc se v r a c í k dalšímu řízení žalovanému.**
- II. **Žalovaný j e p o v i n e n uhradit k rukám právního zástupce žalobce JUDr. Jaroslava Bedly, advokáta se sídlem Lipová 7, 466 01 Jablonec nad Nisou, náhradu nákladů řízení ve výši 15.759 Kč.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Žaloba

[1] Včas podanou žalobou žalobce brojí proti rozhodnutí žalovaného, kterým podle § 190 odst. 8 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „zákon o služebním poměru“) bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí ředitelky kanceláře krajského ředitele Hasičského záchranného sboru Libereckého kraje ve věcech služebního poměru ze dne 29. 11. 2013, čj. HSLI-2011-41/KŘ-K-2013. Prvostupňovým správním rozhodnutím byl žalobce uznán vinen, že dne 10. 7. 2013 v 7:20 hodin v domě na chodbě panelového domu v ulici ■■■ č. p. ■■■, ■■■, slovně napadl ■■■, nar. ■■■, tím, že jí řekl: „Ty svině zlodějská, s tebou jsem ještě neskončil“, a tímto svým jednáním, spočívajícím v tom, že jinému ublížil na cti tím, že ho urazil a úmyslně narušil

občanské soužití jiným hrubým jednáním, spáchal jednání, které má znaky přestupku proti občanskému soužití podle § 49 odst. 1 písm. a) a c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“). Za toto jednání, které má znaky přestupku, byl žalobci uložen kázeňský trest podle § 51 odst. 1 písm. b) zákona o služebním poměru snížením základního tarifu o 26,15 % na dobu jednoho měsíce.

[2] Žalobce je toho názoru, že při hodnocení důkazů shromážděných v průběhu správního řízení se žalovaný ani prvostupňový správní orgán nevypořádali s podstatnými rozpory ve výpovědích svědků, což snižuje důkazní hodnotu těchto výpovědí. Dostatečně nebyla také posouzena reálnost některých tvrzení svědků.

[3] Žalobce spatřuje rozpory především ve výpovědích ■■■, jejího manžela ■■■ a ■■■, kteří měli být bezprostředními svědky události, za kterou byl žalobce kázeňsky trestán. Žalobce s odkazem na odpovědi těchto svědků uvedené v protokolech, jež tvoří součást správního spisu, považuje za nepravděpodobné, že by po té, co ■■■ a ■■■ slyšeli údajný výrok (*tyto osoby se nenacházely ve stejném podlaží, ve kterém došlo k incidentu – doplněno soudem*) hned neoslovili V. B. a nezajímali se o to, co se stalo, a naopak se až do jejího příchodu bavili o zatékání střechou do domu.

[4] Další rozpor žalobce spatřuje v tom, že svědek O. N. uvedl, že ■■■ hned po údajném slovním napadení spěchala zpět z I. NP do 4. NP, což je v rozporu s popisem údajné události, který uvedla sama ■■■ (*která měla podle svých slov sejít do přízemí pro noviny a poté jít zpět nahoru – doplněno soudem*). Stejně tak žalobce považuje za rozporné tvrzení ■■■, která po té, co sdělila manželovi a svědkovi ■■■, co se stalo, tak odjela výtahem ze 4. NP do bytu a čekala na manžela, zatímco její manžel uvedl, že hned přerušil rozhovor se svědkem ■■■ a šel s manželkou domů.

[5] Podle žalobce je dále z akustického hlediska zcela nereálné tvrzení svědků ■■■ a ■■■, že zřetelně slyšeli pronesený předmětný výrok z I. NP do IV. NP. Schodiště domu vytváří velmi členitý prostor. Ke všemu tito svědci spolu hovořili a na nějaký jiný poslech se tak soustředit nemohli. Je proto až pozoruhodné, že se ■■■ oba tito svědci shodují v přesném znění údajného výroku.

[6] Žalobce dále poukazuje na to, že v rozhodnutí bez bližšího a logického vysvětlení byly odmítnuty důkazy svědčící v žalobcův prospěch, tj. důkazy vylučující možnost, že se údajný skutek stal. Žalovaný se nezabýval věrohodností svědkyně ■■■, která uvedla, že incidentu byla přítomna matka žalobce, ačkoliv tato, jak vyplývá z potvrzení jejího zaměstnavatele, byla v předmětné době v zaměstnání a nemohla být v místě bydliště. Žalovaný dokonce došel k závěru, že přítomnost žalobcovy matky v předmětnou dobu před dveřmi jejího bytu je pro posouzení věci nepodstatná.

[7] Žalovaný se také přesvědčivě nevypořádal s pohybností o tom, zda se údajný skutek mohl stát s ohledem na možný časový průběh. Údajné verbální napadení se mělo stát v 7:20 hodin. Z evidence docházkového systému je zřejmé, že žalobce odešel ze zaměstnání v 7:04:34 hodin. Z těchto údajů vyplývá, že za 15 minut by musel stihnout cestu do bytu jeho rodičů, zout si boty, vstoupit do bytu, zde si vyřídit pro něj nějakou neznámou záležitost a znovu z bytu vyjít a začít si nazouvat boty.

[8] S odkazem na uvedené se žalobci jeví jako nepodstatná další pochybení žalovaného týkající se právní kvalifikace podle § 49 odst. 1 písm. c) zákona o služebním poměru, jakož i uložení kázeňského trestu podle § 51 odst. 1 písm. b) téhož zákona.

[9] Za absurdní žalobce považuje i způsob, jakým se žalovaný vypořádal se svědectvím svědka ■■■, který neprokázal skutečnost, že s žalobcem trávil čas v jeho autě tím, že nebyla doložena kniha jízd u vozidla, které svědek užil k jízdě.

[10] Žalobce zdůrazňuje, že žalovaný k hodnocení přistupoval jednostranně ve prospěch ■■■. Z textu odůvodnění jeho rozhodnutí je zřejmé, že důkazy v žalobcův prospěch hodnotí pouze z hlediska, zda absolutně vyvracejí tvrzení ■■■, když stačí, aby vyvolaly důvodné pochybnosti o skutkovém ději. K důkazům v neprospěch žalobce žalovaný přistupuje nekriticky a bez pochybností.

[11] Žalobce proto navrhuje, aby zdejší soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

II. Vyjádření žalovaného

[12] Ve vyjádření k žalobě žalovaný reaguje na jednotlivé námitky citací částí napadeného rozhodnutí, případně dalších listin založených ve správním spise. Je přesvědčen, že zjistil skutkový stav věci tak, aby mohl učinit závěr, že žalobce se jednání, které se mu klade za vinu, dopustil. Odmítá tvrzení žalobce, že hodnocení důkazů bylo extrémní, nerespektující zásady kontextu. Žalobce se naopak snaží vykládat výpovědi svědků v jiném významu, než jaký mají, jeho tvrzení jsou účelová. Žalovaný se z předešlých řízení přesvědčil, že z jednání žalobce vůči ■■■ plyne dlouhodobá nevraživost a zaujatost, a proto neměl žalovaný důvod tvrzení ■■■ nevěřit. Žalovaný má za to, že se dostatečně vypořádal s rozpory ve výpovědích žalobce a svědka ■■■ i se skutečnostmi, které uvedla ■■■ a svědci ■■■ a ■■■, a vyhodnotil je tak, že žalobci neuvěřil, že skutek nespáchal.

[13] Žalovaný proto navrhuje, aby zdejší soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

III. Jednání před soudem

[14] Při nařízeném jednání právní zástupce žalobce poukázal na to, že svědci ■■■ a ■■■ se každodenně stýkají a navštěvují, proto je shoda jejich výpovědí podezřelá. Podezřelé je především znění jediné věty, kterou měl žalobce pronést včetně přesného slovosledu. Správní orgány nijak neověřovaly, zda je možné, aby pronesená slova mohli svědci z přízemí slyšet až do 4. patra. Podle žalobce to v daném panelovém domě není možné. Podle jeho názoru se jedná o vyřizování sousedského sporu mezi matkou žalobce a dalšími osobami, kdy žalobce sloužil pouze jako jednoduše zasažitelný nástroj. Na chování žalobce chodily na Hasičský záchranný sbor každý měsíc stížnosti, proto věci byly hodnoceny tak, aby již nebyl příslušníkem sboru, což se nakonec i stalo. Žalobce nesouhlasí s tím, že matka žalobce neprokázala, že byla v danou dobu na pracovišti. Rovněž otázka časové posloupnosti byla důležitá, a to především při hodnocení výpovědi svědka ■■■. Za tohoto stavu tak nebylo prokázáno, že se skutek stal.

[15] Zástupkyně žalovaného odkázala na vyjádření zaslané soudu. Zdůraznila, že svědek ■■■ si celý incident zaznamenal, což může vysvětlit, proč byla věta shodně citována. K akustickému hledisku uvedla, že výrok se měl nést pouze přes 2 patra, neboť paní ■■■ se nacházela v 2. NP a svědci ve 4. NP. Patra domu přitom nejsou od sebe oddělena, slyšitelnost je dobrá, a proto mohli svědci slyšet hlasitý projev žalobce a vypovědět, co slyšeli. K přítomnosti matky žalobce sdělila, že nebyl předložen důkaz, který by potvrzoval její přítomnost na pracovišti. K hodnocení výpovědi svědka ■■■ zdůraznila, že nebylo prokázáno použití daného auta, neboť jeho matka nepředložila knihu jízd. K zániku služebního poměru žalobce u Hasičského záchranného sboru pak uvedla, že stížnosti nebyly příčinou skončení služebního poměru, ale byla to příčina jiná.

IV. Obsah správního spisu

[16] Součástí postoupeného spisu je návrh Magistrátu města Jablonec nad Nisou ze dne 17. 7. 2013, čj. 54917/2013, na projednání přestupku proti občanskému soužití, kterého se měl dopustit žalobce tím, že paní ■■■ dne 10. 7. 2013 v 7:30 hodin v domě na adrese ■■■, slovně napadl výrokem: „Ty svině zlodějská, s tebou jsem ještě neskončil.“

[17] ■■■ při ústním jednání dne 2. 9. 2013 vypověděla, že dne 10. 7. 2013 v 7:20 hodin, když šla vyzvednout noviny ze schránky a pěšky sestupovala po schodišti okolo bytu v 1. patře (2. NP), napadl jí žalobce slovy: „Ty svině zlodějská, s tebou jsem ještě neskončil.“ Žalobce jí takto napadl, když se před dveřmi do bytu svých rodičů ve 2. NP obouval. ■■■ se ohradila slovy: „Komu tykáte?“ a pokračovala ke schránkám. Při návratu zpět po schodech směrem od schránek minula žalobce, ten ale nic dalšího již neřekl. ■■■ také vypověděla, že při incidentu vyšla ven matka žalobce.

[18] Žalobce při ústním jednání dne 16. 8. 2013 popřel, že by k incidentu tak, jak jej popsala ■■■, vůbec došlo. Podle žalobce dne 10. 7. 2013 po skončení směny v asi 7:10 hodin nasedl do osobního vozidla, které řídil jeho známý ■■■. Společně strávili v tomto vozidle čas asi do 9:00 hodin, pak ho ■■■ odvezl do jabloneckého bazénu, kde se sešel se svojí přítelkyní. Byli si zaplavat, pak spolu byli na obědě a okolo 12. hodiny přišel žalobce sám domů. Ohledně ■■■ se domnívá, že její nařčení je záměrné, aby přispělo k ukončení jeho zaměstnání u Hasičského záchranného sboru.

[19] Dne 16. 8. 2013 byl proveden důkaz svědeckou výpovědí ■■■, který vypověděl, že v uvedenou dobu potkal manžele ■■■, kteří spolu scházeli ze schodů dolů. Pan ■■■ se s ním zastavil a probírali nějaké záležitosti týkající se společenství vlastníků, ■■■ pokračovala sama směrem dolů. Následně na to slyšel zcela zřetelně žalobce, jak nahlas až s agresí v hlase řekl: „Ty svině zlodějská, s tebou jsem ještě neskončil.“ Svědek chtěl jít dolů a zastat se ■■■, ale její manžel ■■■ jej zastavil z obavy, aby z toho nebyl ještě větší incident. Následně přišla paní ■■■ zpět nahoru, plakala, byla rozrušená a říkala, že jí žalobce opět napadl. Svědek ■■■ také uvedl, že žalobce viděl oknem v mezipatře, jak vychází z hlavního vchodu domu. Kterým směrem šel, již neviděl.

[20] Dne 2. 9. 2013 byl vyslechnut svědek ■■■, manžel ■■■, který uvedl, že okolo 7:30 hodin scházel se svojí ženou do přízemí, ve 4. NP potkal ■■■, zastavil se s ním a jeho žena

pokračovala směrem dolů. Vzápětí uslyšel žalobce jak hrubě a hlasitě pronesl: „Ty svině zlodějská, s tebou jsem ještě neskončil.“ Svědek ■■■ chtěl jít hned dolů, ale ■■■ jej zastavil, neboť to nebyl první incident s žalobcem. ■■■ následně viděl z okna na podestě ve 4. NP, že žalobce vychází ven z domu.

[21] Svědek ■■■ při ústním jednání dne 2. 9. 2013 uvedl, že dne 10. 7. 2013 asi v 7:05 až 7:10 hodin vyzvedl žalobce před hasičskou stanicí v Jablonci nad Nisou a strávili spolu čas asi do 9:00 hodin, přičemž jeli do místa bydliště tohoto svědka pro počítač a pak řešili otázky týkající se plaveckého oddílu. Poté, co vysadil žalobce před jabloneckým bazénem, odjel na plavecké závody v Poznani.

[22] Z interního sdělení Hasičského záchranného sboru ze dne 4. 9. 2013 vyplývá, že žalobce dne 10. 7. 2013 odešel ze zaměstnání v 7:04:34 hodin.

[23] Ze správního spisu se dále zjišťuje, že osobní vozidlo, s nímž jezdil svědek ■■■ s žalobcem v inkriminovanou dobu, patřilo společnosti ■■■ úččila, knihu jízd však nedoložila s tím, že vede jinou evidenci.

[24] Z písemného sdělení zaměstnavatele matky žalobce, společnosti ■■■ s.r.o., vyplývá, že dne 10. 7. 2013 měla ■■■ službu na vrátnici společnosti ■■■ v ■■■ v ■■■ v době od 6:00 do 18:00 hodin.

V. Druhostupňové rozhodnutí

[25] Žalovaný při přezkumu prvostupňového rozhodnutí vycházel z obsahu svědeckých výpovědí a posoudil jako zásadní výpovědi svědků události – poškozené ■■■, jejího manžela ■■■ a svědka ■■■; v jejich výpovědích přitom žalovaný nenalezl podstatné rozpory. Námitka žalobce, že ■■■ odpověděla záporně na přímou otázku, zda se jí manžel ptal, když přišla do 4. NP, co se stalo a zda slyšel slovní napadení, je záměrně vykonstruovaná, neboť ■■■ ve své odpovědi na tuto otázku uvedla, že sama vyložila, co se stalo, a z toho plyne, že manžel se jí tudíž neptal. Žalobce se snaží zpochybnit věrohodnost navrhovatelky, že je nepravděpodobné, že by se svědci po incidentu nezajímali, co se stalo, dokonce že podle výpovědi svědka ■■■ se až do příchodu navrhovatelky bavil se svědkem ■■■ o zatékání do domu. Ani jeden ze svědků nevypověděl přesně, do kdy hovořili o zatékání do domu, ani na to nebyli v řízení konkrétně dotazováni. Je však prokázané, že po té, co k nim navrhovatelka přišla, bavili se s ní o incidentu. Žalobce tak uvádí na svoji obhajobu tvrzení, která nejsou pravdivá.

[26] Žalovaný odmítl zpochybnění výpovědí svědků ■■■ a ■■■ a také ■■■ žalobcem s odkazem na popis toho, co probíhalo po incidentu. Z podkladů rozhodnutí vyplývá, že bezprostředně po incidentu, k němuž došlo v 1. patře (2. NP), šla ■■■ ke schránkám a odtud zase pěšky po schodech zpět nahoru. Když došla do 4. NP, sama vyložila svému manželovi a svědkovi ■■■ co se stalo a odtud odjela domů výtahem. Svědek ■■■ nevypověděl, že vstoupil s manželkou do výtahu a odjel s ní domů, nýbrž vypověděl, že přerušil hovor (neuvedl jeho obsah) a šel s manželkou domů. Podle žalovaného tak žalobce staví nevěrohodnost svědků incidentu na jejich vyjádření, nicméně z vyjádření svědka ■■■ nevyplyvá, že šel s manželkou hned domů. Mohlo to být vzápětí po ukončení rozhovoru se svědkem ■■■, přičemž svědkem ■■■ je to prezentováno tak, že šel s manželkou domů.

[27] Podle žalovaného žalobce své odvolání staví na domněnkách, a pro posouzení, zda se skutek stal či nikoliv a zda je jeho viníkem žalobce, na nepodstatných detailech. Žalobce účelově porovnává odchylky v jednotlivých výpovědích navrhovatelky a jejích svědků, které však nejsou rozhodné pro úvahu, zda se skutek stal či nikoliv a zda jej žalobce spáchal, když všichni tři vypovídali k podstatě věci shodně.

[28] K námitce žalobce, který považuje z akustického hlediska za nereálné, aby svědci události ve 4. NP zřetelně slyšeli slovní napadení v 1. NP, a to z hlediska členitosti schodiště panelového domu, žalovaný konstatoval, že k incidentu nedošlo v 1. NP, ale ve 2. NP, tudíž svědci stáli na podestě o dvě nadzemní podlaží výše. Schodiště jednotlivých nadzemních podlaží v domě nejsou stavebně oddělena a bezprostředně na sebe navazují. Oba svědci včetně ■■■ uvedli, že žalobcův slovní projev byl hrubý a nahlas, takže není pochyb o tom, že by jej slyšeli. Žalovaný proto hodnotil tvrzení žalobce jako účelové, když ani v řízení při osobní účasti výpovědi svědků ■■■ a ■■■ tuto námitku nevznesl.

[29] Pokud se týká hodnocení svědecké výpovědi Štěpána Matka v kontextu s výpovědi žalobce při ústním jednání dne 16. 8. 2013 a 2. 9. 2013, s výpovědi ■■■ a svědků ■■■ a ■■■ a také svědeckou výpovědi MUDr. ■■■, žalovaný se ztotožnil s názorem prvostupňového správního orgánu, že svědek ■■■ vyzvedl žalobce před stanicí v Jablonci nad Nisou ihned po skončení jeho směny v 7:04 hodin a vozidlem jeli nejprve do místa bydliště žalobce vzdáleného ■■■ km od hasičské stanice. Časový sled událostí, a to jízda osobním vozidlem od stanice Jablonec nad Nisou do ■■■ a spáchání jednání, které má znaky přestupku, je podle žalovaného reálný. Žalobce odešel ze zaměstnání v 7:04 hodin, jízda osobním vozidlem se svědkem ■■■ od stanice do ■■■ ulice netrvala déle než ■■■ minut a k incidentu došlo v 7:20 hodin. Výpověď svědka ■■■ o vykonané jízdě uvedeným vozidlem se nepodařilo průkazně podložit, když MUDr. ■■■ jako jednatelka společnosti, která vlastní dotyčné vozidlo, nedoložila výkaz z knihy jízd jako důkaz o skutečném použití tohoto vozidla, přestože je povinností firmy podle § 24 zákona č. 586/1992 Sb., o dani z příjmu, ve spojení se zákonem č. 563/1991 Sb., o účetnictví, tuto evidenci z důvodu vykázání výdajů vést. Nelze proto jednoznačně vyloučit, že by ■■■ s žalobcem jel od stanice nejprve do Arbesovy ulice a pak následně do místa svého bydliště a potom k jabloneckému bazénu.

[30] Žalovaný dále nevyhodnotil jako důkaz ve prospěch žalobce tvrzení ■■■, že viděla matku žalobce vyjít ven, když ta měla být v uvedenou dobu v zaměstnání. Jak bylo zjištěno u zaměstnavatele matky žalobce, ta měla v uvedený den službu jako ostraha na vrátnici objektu společnosti ■■■ v ■■■ ulici v Jablonci nad Nisou, přičemž se ohlásila pouze prozvoněním telefonu hodinu před nástupem do zaměstnání, pak v okamžik nástupu do zaměstnání a následně byla pořízena fotografie z kamerového záznamu v čase 8:22 hodin uvedeného dne na pracovišti. Jiným způsobem není její přítomnost na pracovišti zmonitorována, a tudíž není vyloučeno, aby v 7:20 hodin byla ve svém bytě, ze kterého ji viděla ■■■ vyjít, když vzdálenost 2,3 km z ■■■ ulice do ■■■ lze ujít pěšky za 35 minut, a tak mohla být matka žalobce v době incidentu doma. Tvrzení žalobce je irelevantní s jediným účelem znevěrohodnit výpověď ■■■, o což se tímto žalobce snaží. Z hlediska váhy při hodnocení důkazů je tvrzení, zda matka žalobce byla na místě incidentu či nikoliv, nepodstatné. Žalovaný připouští i to, že se ■■■ spletla, když tvrdila, že matku žalobce mezi dveřmi bytu viděla, ale to nemá vliv na to, zda se skutek stal či nikoliv.

[31] Stejně tak žalovaný hodnotí námitku žalobce, kterou napadá, že i svědci se shodují v přesném znění slovního napadení. O interpretaci slovního napadení není třeba pochybovat, neboť jej přímo slyšel, následně doprovázel manželku na policii, kde byl přítomen protokolování slovního napadení, a dá se předpokládat, že s manželkou o incidentu hovořil. Pokud se týká svědka, ten výslovně uvedl, že si celý incident pamatuje, neboť si jej zaznamenal do svého kalendáře. Navíc sdělil, že mu v souvislosti s tímto incidentem následně vyhrožovala matka žalobce pro případ, že by chtěl jít na policii, takže není důvod pochybovat o věrohodnosti jeho svědecké výpovědi.

[32] K otázce časové souslednosti dějů žalovaný konstatoval, že prvostupňové rozhodnutí se otázkou možnosti ujít vzdálenost 1 km od hasičské stanice do ulice nezabývalo, když bylo vzato v úvahu, že žalobce jel autem se svědkem. Pokud by však žalobce šel pěšky tuto vzdálenost, tak zdravý člověk středního věku, za kterého lze žalobce považovat, ujde tuto vzdálenost za minut. Takže i v případě pěší chůze mohl žalobce být v inkriminovanou dobu na místě spáchání přestupku.

[33] Žalovaný se na základě svého zkoumání ztotožnil se závěry prvostupňového správního orgánu o vině žalobce, stejně jako s jeho úvahou o trestu a jeho výši. Při úvaze o druhu a výši kázeňského trestu prvostupňový orgán ve svém rozhodnutí přihlédl k tomu, že žalobce nebyl doposud pravomocně kázeňsky trestán za jednání, které má znaky přestupku proti občanskému soužití, vzal však v úvahu to, že žalobce již byl kázeňsky trestán a také jeho dosavadní přístup k plnění služebních povinností podle služebního hodnocení, které je spolu s pravomocnými rozhodnutími ve věcech služebního poměru o uložení kázeňských trestů součástí osobního spisu žalobce. Snížení základního tarifu žalobce o 26,15 % na dobu jednoho měsíce je adekvátní druhu sankce a její výši, kterou pro přestupek stanoví zvláštní právní předpis. Žalovaný se tak ztotožnil s posouzením závažnosti jednání, které má znaky přestupku, shodně přihlédl ke způsobu jeho spáchání, k významu a rozsahu jeho následků, a to ve spojitosti s určením druhu kázeňského trestu a jeho výše. Stanovení kázeňského trestu podle § 51 odst. 1 písm. b) zákona o služebním poměru je zcela v souladu s § 51 odst. 2 téhož zákona, které svojí dikcí nevylučuje uložit za jednání, které má znaky přestupku, sankci snížení základního tarifu. Navíc uložení trestu snížení základního tarifu je také peněžitým trestem se stejným sankčním účinkem jako pokuta.

V. Právní posouzení

[34] Podáním žaloby bylo před krajským soudem zahájeno řízení podle zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu a z hlediska námitek žalobce; byl přitom vázán skutkovým i právním stavem v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.). Po provedeném řízení soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

[35] Podle § 45 odst. 1 písm. i) zákona o služebním poměru je příslušník povinen *chovat se a jednat i v době mimo službu tak, aby svým jednáním neohrozil dobrou pověst bezpečnostního sboru.*

[36] Podle § 49 odst. 1) písm. a) zákona o přestupcích se přestupku dopustí ten, *kdo jinému ublíží na cti tím, že ho urazí nebo vydá v posměch*, a podle písm. c) téhož ustanovení ten, *kdo úmyslně naruší občanské soužití vyhrožováním újmou na zdraví, drobným ublížením na zdraví, nepravdivým obviněním z přestupku, schválnostmi nebo jiným hrubým jednáním*.

[37] Podle § 51 odst. 1 písm. b) zákona o služebním poměru se *příslušníkovi ukládá kázeňský trest snížení základního tarifu až o 25 % na dobu nejvýše 3 měsíců*.

[38] Oblast ukládání kázeňských trestů spadá do oblasti správního trestání. Trestnost správních deliktů se řídí obdobnými principy jako trestnost trestných činů. V tomto směru lze odkázat i na Úmluvu o ochraně lidských práv a základních svobod (sdělení federálního Ministerstva zahraničních věcí č. 209/1992 Sb.), která podle stabilní judikatury Evropského soudu pro lidská práva „trestním obviněním“ ve smyslu svého článku 6 odst. 1 rozumí i řízení o sankcích ukládaných správními úřady za přestupek nebo jiný správní delikt (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, čj. 8 As 17/2007-135; všechny citované rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na internetové stránce www.nssoud.cz).

[39] Podobnost mezi trestáním v trestním řízení a v řízení správním přitom je dána jak podmínkami trestnosti, tak i procesními zásadami. Ve vztahu k posuzované věci lze poukázat především na zásadu zjištění skutkového stavu věci, podle níž příslušné orgány mají povinnost zjistit skutkový stav věci bez důvodných pochybností a v rozsahu nezbytném pro jejich rozhodnutí. Další podstatnou zásadou je zásada volného hodnocení důkazů, podle níž příslušné orgány v řízení hodnotí důkazy podle svého vnitřního přesvědčení, založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu. Jak vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu, při hodnocení důkazů v přestupkových řízeních je třeba ve prospěch obviněného aplikovat zásady práva trestního (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2013, čj. 6 As 22/2013-27).

[40] Jak patrně z odůvodnění rozhodnutí žalovaného, skutkový děj se opíral o výpovědi poškozené ■■■ a svědků ■■■ (jejího manžela) a ■■■, když rozpory v jejich výpovědích, na něž již v odvolání upozorňoval žalobce, vyhodnotil jako nepodstatné a zanedbatelné. Žalovaný naopak neuvěřil výpovědi žalobce a svědka ■■■.

[41] Soud na základě provedeného přezkumu má za to, že správní orgány obou stupňů nezjistily skutkový stav v takové míře, aby o něm nevznikaly důvodné pochybnosti. Soud rovněž hodnocení některých důkazů považuje za nelogické, nepřesvědčivé a místy i spekulativní.

[42] Soud považuje ze strany žalovaného za nepřesvědčivé především jeho hodnocení výpovědi svědka ■■■. Svědek ■■■ měl podle své výpovědi dne 10. 7. 2013 asi v 7:05 až 7:10 hodin vyzvednout žalobce před hasičskou stanicí, jet do místa svého bydliště pro počítač a pak strávit s žalobcem čas asi do 9:00 hodin. Žalovaný tomuto svědkovi zjevně neuvěřil, jeho výpověď považoval za nevěrohodnou. Přesto však z ní dovodil, že ■■■ vezl žalobce k němu domů, a proto žalobce mohl v 7:20 slovně napadnout ■■■. Soud zdůrazňuje, že správní orgány v rámci správního trestání musí vycházet jen z prokázaných nikoli hypotetických či domnívaných skutečností. Soud nepochybuje, že ■■■

mohl žalobce zavézt z místa jeho pracoviště k domu na adrese ■■■, a že by se tak dal odůvodnit z hlediska časové souslednosti výskyt žalobce před bytem jeho matky v 7:20 hodin. Nicméně se jedná o spekulaci, pro kterou nesvědčí žádný důkaz. Vzhledem k tomu, že daná úvaha o cestě žalobce ze zaměstnání domů tvoří pevnou součást odůvodnění žalovaného, nelze mít tuto vadu za zhojenou tím, že žalovaný zvažoval i tu variantu, že žalobce mohl vykonat danou cestu i pěšky, což by s ohledem na vzdálenost mezi jeho pracovištěm a předmětným panelovým domem mohl stihnout.

[43] Žalovaný neuvěřil svědkovi ■■■ i z toho důvodu, že nebyla prokázána jeho jízda vozidlem, které měl zapůjčené od své matky, neboť nebyla předložena žádná evidence této jízdy. Žalovaný v této souvislosti dokonce zmínil, že měla být předložena kniha jízd, neboť vozidlo patřilo společnosti ■■■ s.r.o., a tedy měl být předložen výkaz z knihy jízd jako důkaz o skutečném použití tohoto vozidla, protože je povinností firmy podle § 24 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmu, ve spojení se zákonem č. 563/1991 Sb., o účetnictví, tuto evidenci z důvodu vykázání výdajů, vést. K tomu soud uvádí, že zákonem č. 304/2009 Sb. byla v rámci novelizace zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, zakotvena ustanovením § 24 odst. 2 písm. zt) možnost aplikace paušálního výdaje na dopravu silničním motorovým vozidlem. Pokud se daňový subjekt pro možnost uplatnění tohoto paušálního výdaje rozhodne, nemusí pro účely daně z příjmů vést evidenci, která by prokazovala jeho výdaje v souvislosti s provozem silničního motorového vozidla (tzv. kniha jízd). Uplatnění předmětného paušálního výdaje na dopravu je na volbě daňového subjektu. Samotná skutečnost, že jízda automobilem ■■■ nebyla prokázána žádnou evidencí tak sama o sobě neznevěrohodňuje jeho svědeckou výpověď. Pokud žalovaný má výpověď tohoto svědka za nepravdivou, musí k jejímu popření přijít s přílehavější argumentací, neboť je pouze jeho odpovědností, jakým způsobem zajistí důkazy v rámci zjišťování skutkového stavu a čím případně pravdivost svědeckých výpovědí vyvrátí. Svědecká výpověď ■■■ nedostatkem evidence jízd vozidla, které měl dne 10. 7. 2013 použít k jízdě, vyvrácena nebyla.

[44] Soudu dále není zcela zřejmé, jakým způsobem žalovaný přistoupil k hodnocení výpovědi svědka ■■■ ohledně přesného znění předmětného výroku žalobce. ■■■ v řízení před prvostupňovým správním orgánem vypovídal jako svědek incidentu, tedy jako někdo, kdo měl sdělit, jak celou událost vnímal svými smysly, popř. jak danou událost hodnotil. Žalovaný však vyhodnotil svědectví ■■■ tak, že tento mohl reprodukovat přesné znění výroku, neboť ho sám slyšel, ale také byl s manželkou na policii, kde byl přítomen protokolování celé události a žalovaný i předpokládá, že se s manželkou o incidentu bavil. Z takové úvahy není patrné, zda rozhodné bylo to, co svědek ■■■ sám slyšel či to, co slyšel z podání své manželky.

[45] Žalovaný se dále se nezabýval věrohodností svědkyně ■■■, která uvedla, že incidentu byla přítomna matka žalobce. Prvostupňový správní orgán získal od zaměstnavatele matky žalobce, společnosti ■■■ s.r.o., sdělení, že tato měla dne 10. 7. 2013 službu na vrátnici společnosti ■■■ v ■■■ ulici v ■■■ době od 6:00 do 18:00 hodin. Žalovaný následně zpochybňuje význam tohoto sdělení tím, že z fotografie z kamerového záznamu až v čase 8:22 hodin je zřejmé, že žalobcova matka byla na pracovišti. Z napadeného rozhodnutí nelze zjistit, proč žalovaný sdělení ■■■, jednatele společnosti ■■■ s.r.o., neuvěřil a proč za rozhodné vzal až záznam z kamerového systému. To, že žalobcova matka byla kamerou zachycena až v čase 8:22, nevyvrací, že v zaměstnání nebyla již v 6:00 a že tedy sdělení ■■■ je nepravdivé. Tímto postupem žalovaný porušil zásadu volného hodnocení důkazů, když

dostatečně přesvědčivě nevyložil, proč má sdělení zaměstnavatele žalobcovy matky za nesprávné či vyvrácené.

[46] Soud tak uzavírá, že žalovaný se ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. v rámci přezkumu rozhodnutí ředitelky kanceláře krajského ředitele Hasičského záchranného sboru Libereckého kraje ve věcech služebního poměru ze dne 29. 11. 2013, čj. HSLI-2011-41/KŘ-K-2013, dopustil podstatného porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Soudu tak nezbývá, než podle § 78 odst. 1 s. ř. s. rozhodnutí žalovaného zrušit a podle § 78 odst. 4 s. ř. s. věc vrátit k dalšímu řízení žalovanému.

[47] V dalším řízení je žalovaný povinen provést nové hodnocení důkazů tak, aby v jeho v hodnocení důkazů nevznikaly rozpory, na něž soud shora poukázal. Je třeba důsledně vycházet z toho, které skutečnosti byly v řízení prokázány, které byly vyvráceny, která svědectví považuje žalovaný za věrohodná, která nikoli a proč. V případě, že by žalovaný dospěl k závěru, že skutkový stav vykazuje důvodné pochybnosti v skutkových otázkách, pak je na něm, aby spisový materiál doplnil o další důkazy.

[48] Žalobce nevznese žádné námitky proti výši a odůvodnění udělené sankce. Proto zdejší soud jen *obiter dictum* poukazuje na to, že žalobci byl uložen kázeňský trest podle § 51 odst. 1 písm. b) zákona o služebním poměru snížením základního tarifu o 26,15 % na dobu jednoho měsíce, ačkoliv citované ustanovení umožňuje snížit základní tarif pouze o 25 %. Soudu z odůvodnění uložené sankce dále není zřejmé, jakým způsobem žalovaný hodnotil skutečnost, že žalobce nebyl doposud pravomocně kázeňsky trestán za jednání, které má znaky přestupku proti občanskému soužití, vzal však v úvahu to, že žalobce již byl kázeňsky trestán. Soud v této souvislosti připomíná zásadu, podle níž pokud žalobce dosud nebyl pravomocně trestán, je třeba na něj pohlížet jako na bezúhonného. Samotná skutečnost, že se žalobcem již bylo vedeno správní řízení pro obdobný delikt, není relevantní. Podstatným pro hodnocení v nynějším řízení by bylo, až kdyby byl žalobce pravomocně sankcionován.

VI. Náklady řízení

[49] Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého, *nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl*. Ve věci měl úspěch žalobce, soud mu proto proti žalovanému přiznal právo na náhradu nákladů řízení, které důvodně vynaložil. Za tyto náklady je nutno považovat odměnu za tři úkony právní služby na základě § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 a § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve výši 9.300 Kč (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby, účast na jednání), tři režijní náklady podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu ve výši 900 Kč, promeškaný čas v délce 2 půlhodin podle § 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 cit. vyhlášky ve výši 200 Kč; to vše včetně DPH ve výši 21 % činí částku 12.584 Kč. K tomu soud přičetl uhrazený soudní poplatek za podání žaloby ve výši 3.000 Kč a cestovní náhrady, při jejich výpočtu vycházel z následujících skutečností: vůz Škoda Fabia; vzdálenost Jablonec nad Nisou – Liberec – Jablonec nad Nisou = 30 km, spotřeba vypočtená z údaje o spotřebě pro kombinovaný provoz podle norem Evropské unie ve výši 5,9 l/100 km; sazba základní

náhrady za 1 km činí 3,70 Kč (§ 158 odst. 1 zákoníku práce); cena za litr naturalu 95 podle vyhlášky č. 328/2014 Sb. činí 35,90 Kč; to vše po korunovém zaokrouhlení činí částku 175 Kč. Žalovaný je tak povinen žalobci na náhradě nákladů řízení uhradit celkovou částku 15.759 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě **dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem, to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 26. srpna 2015

Mgr. Lucie Trejbalová,
předsedkyně senátu